

Avalon-Flash

Informatieblad van Speleoclub Avalon vzw – Jaargang 2 – Nr 13

Inhoud:

- **Brevet A (Mich)**
- **Trou de le Chaise (Dago)**
- **Hérault (Paul)**

Claude Bou maakt een knieval voor Annette (Aven des Perles)

Voorwoord

Opmerkingen en nieuwe verhalen zijn steeds welkom en mag je naar het volgend e-mail adres sturen
Oom Dagobert enz. @ skynet.be

Brevet A

24/03 tem 25/3/2007 – Door Mich

Het tweede weekend voor de brevetgangers ging ditmaal door op 24 en 25 maart 2007. Er was afgesproken om 9.00u in de gîte de Logne in Vieuxville. Het zou weer een zeer gevuld programma zijn, in de voormiddag theorielessen en 's namiddags oefeningen aan de RAC (Roches aux Corneilles) in Bomal.

Een beetje reclame voor de Gîte mag altijd

De eerste les ging over biospeleologie: welke diertjes kunnen we aantreffen in de grotten, hoe en waar overleven ze de troglodieren, troglodieren en troglodieren. Hun aanpassingen in het duister, dus ongepigmenteerd en een versterkte groei van hun zintuigen bv. langere poten en voelsprietten. Er werd ook een hele uitleg gegeven over de vleermuis en het gevaar van hun guano (longhistoplasmose).

Na deze toch wel interessante les was het de beurt aan Mario Lebbe die ons wat meer ging vertellen over de bescherming van een grot. Hoe kan een grot vervuild worden en wat kan men eraan doen. Mario had gebruik gemaakt van de Avalonsite waar je het hele verhaal over grotbescherming kan terugvinden. Met behulp van verschillende foto's werd aangetoond hoe sommige grotten totaal vernield zijn door de jaren heen, maar dat het dus ook anders kan mits de juiste ingesteldheid. Een zeer nuttige les die hopelijk voor velen een andere kijk geven vooraleer ze een grot betreden.

De middagpauze was deze keer ruim voorzien van tijd. Om 13.30u werden we pas verwacht aan de rotsen. Karl Willems gaf eerst nog de nodige instructies over wat we juist gingen aanleren vandaag nl. "de speciale technieken". Er werd weer met een beurtrol systeem gewerkt zodat iedereen alle stellingen eens geprobeerd had. Mijn eerste oefening was een "traversée" passeren. Een vlotte passage alhoewel het op het laatste wat bergop ging en dit wat armkracht vergde, wat voor sommigen een beetje moeilijker was.

De tweede stelling was "de paraplu". Alles werd eerst zeer vakkundig uitgelegd wat je moest doen en daarna mocht je je uitleven op het touw.

Ook hier had ik geen enkel probleem, alles verliep tot nu toe nog vlotjes. Tot ik natuurlijk weer eens de clown moest uithangen. Ik wist dus dat ik een paraplu zonder problemen kon passeren als ik alles deed volgens de regels, dus niet te diep zakken. Maar wat als je nu per ongeluk toch tot in de lus bent gezakt? Tja, dat zou ik nu eens uitproberen sé. Na een kwartier zotte kuren uithalen, ondersteboven hangen en vloeken heb ik het maar opgegeven want het fluitsignaal was al geweest om te wisselen van stelling. Ze zijn me er dan maar komen afhalen en met een rode kop van schaamte ben ik met mijn staart tussen mijn benen vertrokken naar de derde stelling.

Mich hangt de clown uit met iemand van de secours.

Hierna moesten we "een tyrolienne" oversteken. Je had één langere en twee korte. De langere ging op het einde wat bergop zodat je je klimhandvat moest gebruiken. Dit verliep gelukkig zonder problemen. Na al deze oefeningen voelde ik het toch wel wat in mijn armspieren en ik was dan ook blij dat het vandaag niet zo laat was geworden als het vorige weekend.

Om 17.00u gingen we terug naar de gîte waar we genoten van de grote luxe van een eigen douche te hebben op de kamer. Echt waar, deze gîte is fantastisch ! Slaapplaatsen in overvloed, als je wilde kon je alleen op een kamer liggen want niet alle kamers waren bezet. Het aperitief en het avondeten waren zoals vorige keer weer een feestmaal. De avond werd gevuld met praten en diegene die wilde konden nog enkele films zien.

De volgende morgen werden we zachtjes gewekt met de woordjes: "het ontbijt staat klaar!" Tja, zo zou ik wel elke morgen gewekt willen worden hoor ! Een rijk gevulde tafel waarop zelfs rozijnenbrood en chocolade stond en bij de tafel voor het lunchpakket vonden we muesli repen, snickers en verse appels als tussendoortje. Zeg nu nog dat we niet verwend worden!

Onze tweede voormiddag theorieles. Karl Willems ging ons eerst uitleggen wat de gevaren kunnen zijn die de mens bedreigen in het ondergronds milieu. We moesten allemaal eens nadenken over een situatie die je al eens had meegemaakt of had gehoord van anderen waardoor jezelf of een collega speleoloog in gevaar was gekomen. Van elke situatie werd de oorzaak, het gevolg en de oplossing of redding besproken.

Valfactor, hoe was dat nu al weer ?

Een zeer interessante les die je duidelijk maakt dat voorkomen veel beter is dan genezen, dus dat je eigenlijk veel zelf in de hand hebt. Natuurlijk zijn er omstandigheden waar je zelf niets aan kan doen maar meestal kan je door goed voorbereid te zijn op een tocht veel gevaren voorkomen.

Na een korte pauze was het de beurt aan Paul van

Immerseel. Hij ging ons alles uitleggen over de valfactor. Een complete uitleg over wat er gebeurt met het materiaal en de speleoloog bij een val. Nadat dit goed in onze oren zat kregen we nog wat knopenleer. De knopen zelf werden niet uitgelegd maar er werd verteld waarvoor je bijvoorbeeld een dubbele vissersknoop gebruikt, of wanneer je een halve mastworp gebruikt enz...

Ook hier hebben we weer heel wat bijgeleerd.

De tyroliene : sensatie troef.

Na de middaglunch mochten we ons weer gaan afbeulen aan de touwen. Mijn eerste stelling was: "een klimmer beveiligen". Er werd dus geklommen op dynamisch touw en je moest beveiligen met een halve mastworp. Je mocht kiezen, ofwel probeerde je de rotsen op te klimmen en als dit niet lukte kon je nog altijd gebruik maken van de touwladder die ze ook hadden gehangen. Ik wilde me niet laten kennen en probeerde dus de rotsen te beklommen. Helaas, ik ben niet boven geraakt, maar halverwege. Dit was tevens een goede oefening om de bevelen te oefenen zoals "Sec!!!"

De volgende stelling was er eentje om verschillende "technische snufjes" bij te leren zoals het klimmen met de prusik knoop, een Tibloc, afdalen in Vertaco en weer een nieuwe knoop nl. de hartknoop. Tevens werd ons aangeleerd wat je moet doen als je afdalt op een touw dat gefractioneerd is met te korte lussen zodat je geen sleutel kunt leggen op je afdaler. Zéer veel bijgeleerd!

De laatste stelling dan was voor mij de zwaarste: "Hors crue". Zo'n stelling bestaat uit twee touwen, een strak gespannen en een slap gespannen touw. Hierover passeer je met een speciale techniek die je

allemaal goed wordt uitgelegd maar die in de praktijk toch net iets minder vlot werkt dan in de theorie. Vooral stijgen ging zéér moeizaam bij mij en heeft me een paar kapotte handschoenen en zere biceps gekost. Eenmaal boven op de rotsen aangekomen moest je beveiligd traverseren naar de andere kant van het massief om zo bij de stelling "hors crue, afdalen" aan te komen. Het afdalen daarentegen was echt wel spectaculair want ze hadden het touw over de rivier gespannen. En de methode voor het afdalen is makkelijker dan bij het stijgen. Toch wel een leuke ervaring! Toen we dus weer beneden stonden bevonden we ons wel aan de overkant van de rivier en het rotsmassief. Als laatste oefening moesten we dus nog eens een tyrolienne passeren om terug over het water en zo terug aan de rotsen te eindigen. Pfff, amai mijn armen!!!!

's Avonds rond 17.00u de obligate sortering van het collectief materiaal, wat erop neerkomt dat je weer zeer veel tijd besteedt aan het op nummer leggen van de tientallen musketons en plaketten, natellen van de touwen enz...

Besluit: weer een zeer intensief weekend achter de rug waar ik veel heb bijgeleerd !

Trou de la Chaise

25/3/2007 – Door Dago (foto's: Maurice Colson)

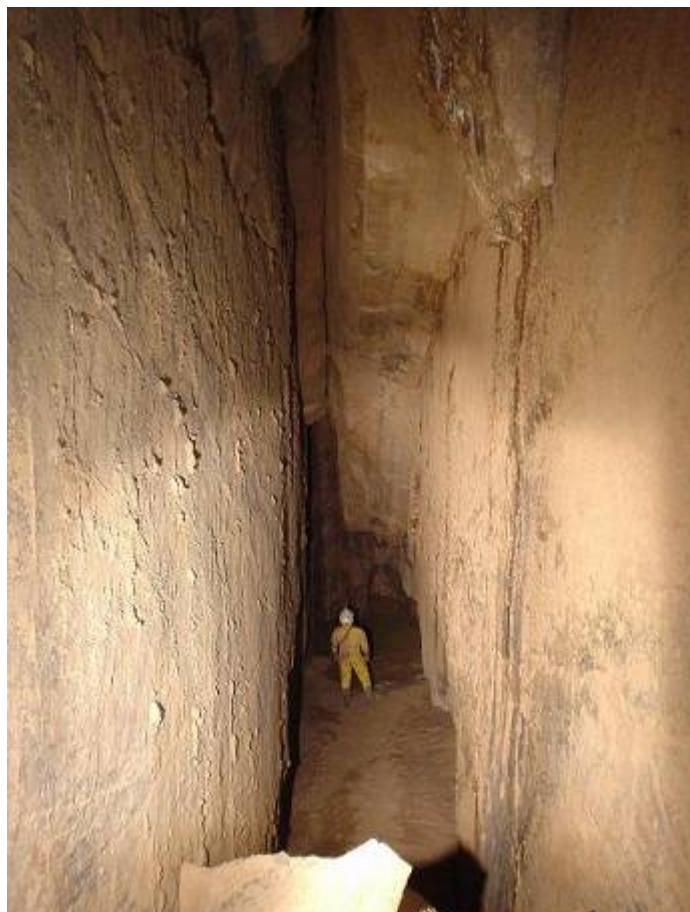
Zondag 25 maart : Avalon is uitgenodigd (ingehuurd ?) door de ESB om verder te komen helpen werken in 2e rivier van de "Trou de la Chaise". Zo'n kans laat ik dus niet liggen en samen met Paul en Peter VdB staan we om 10:00 in Yvoir.

La Solitaire : Een prachtconcretie

De vorige keer (11/2/2007) waren we in de 2e rivier terechtgekomen door het uitgraven van een VM maar waren toen na zo'n 25 meter gestopt door 2 opeenvolgende watervalletjes. Net daar waar je omhoog moest werd het te smal. Deze versmalling was het doel voor vandaag, die moest er uit.

Om 10:45 duiken we met een 6-koppige equipe de grot in. Maurice, Thierry en Alain zijn de Esb'ers van dienst. Het is al een aardige trip om aan de splitsing te komen maar er staat heel wat minder water dan vorige keer en dus staan we na een uurtje of zo aan het begin van de 2e rivier. Iedereen behalve Alain passeert de VM maar een beetje later verlaten Peter en Thierry ons omdat we toch met teveel zijn. Zij gaan boven aan de 'Grande Faille' kijken of daar een mogelijkheid is om te werken. De "Grande Faile" is trouwens zeer indrukwekkend: zo'n 90 meter lang, 3 meter breed en zeer hoog (nog niet gemeten).

De imposante Grande Faille

Maar het meest indrukwekkende is de helling want op die 90 meter is er een hoogteverschil van maar liefst 40 meter. Naar het schijnt geeft dit op de topo zeer mooie tekeningen. Ik geloof Maurice op zijn woord.

Enfin back to business, Paul installeert zich onder de étroiture en Maurice en mezelf brengen het nodige gerief na afroep naar Paul. Je moet namelijk telkens enkele meters door een nauwe spleet heen en weer om tot bij Paul te geraken. Maar alles verloopt vlot en in geen tijd zit de lading er in. Wij terug voorbij de VM en Kaboem, dat was een goede ploep. Paul passeert ook de VM en we gaan wat eten. Aan de Grande Faille vinden we Alain terug en even later dalen ook Peter en Thierry terug af vanuit de nok van de Faille. Daar zit alles pot toe, dus de enige kansen om nog verder te geraken in de grot zijn dus de 2e rivier en de meander.

Na een goed half uur staan we er terug maar de atmosfeer is nog wat te mistig en dus moeten we nog eens 30 minuten wachten. Om de tijd de doden gaat Paul samen met Maurice naar de Grande Faille kijken,

Alain vertrekt naar buiten en wat Thierry gedaan heeft weet ik niet meer. Peter en mezelf gaan de étroiture boven in de meander wat verbreden.

Al snel kunnen we hierdoor en bekijken we daar alles, volgens Peter toch maar een linke boel daar boven. Ondertussen staat Paul beneden te roepen dat ze terug gaan kijken en vervoegen wij hen snel.

Misschien wel het mooiste hoekje tot nu toe gevonden

Paul en Maurice zitten al boven aan de 1e waterval wanneer Peter en ik arriveren. De passage is echter beestig smal en Paul denkt niet dat Peter en ik zullen passeren. Dus beitel en hamert Paul erop los, maar de rots is bikkelhard en buiten wat splinters komt er niet veel af. Ondertussen is Maurice al een beetje verder gaan kijken en wonder boven wonder loopt het een flink stuk verder. We dachten allemaal trouwens dat het boven die 1e waterval toch te smal ging zijn, maar niets is minder waar. Maurice overwint nog een 3-tal water-vallekes en een reeks venijnige étroitures om dan in een ruimere zone te komen.

Nu is het de beurt aan de "dikkere" mannen. Thierry geraakt zonder al te veel problemen er doorheen en dan is het mijn beurt. Het ziet er toch wel heel smal uit en ik vrees voor het ergste. Proberen maar, maar al snel kom ik vast te zitten, terug naar beneden en toch maar wat meppen met die hamer (vooral Paul dan). Ik probeer nog een 3-tal keer en wil het net opgeven maar dan zie ik dat wanneer ik vanaf het begin ietsjes verder zou beginnen het net iets breder is, 1 cm schat ik :-). Allez vooruit met de geit, en ja ik geraak wat hoger. En met de nodige hulp van Paul en Peter, dank jullie wel, geraak ik er na kwartiertje doorheen. Dit is

wel de extreemste étroiture van mijn carrière tot nu toe. Maar het is nog niet gedaan er volgen nog zeker 3 étroitures maar deze zijn van het kaliber "net doenbaar". Enkele dagen nadat ik dit schreef wees Paul me er echter op dat kwartiertje dat ik dacht dat ik er over heb gedaan, er eigenlijk 3 waren. Ik ben dan ook zeer tevreden en opgelucht dat ik er doorheen ben geraakt. Peter staat nog beneden maar ziet het niet zitten en dus trekken we met 4 man op première.

Zeer fragiele kleiformaties

Wat volgt is een relaas van mijn eerste +100 meter première. Na de étroiturezone van zo'n 20 m lang en waarin je zo'n 5 meter stijgt kom je in een eerste zaaltje. Het water komt hier vanonder wat blokken gespoeten maar het vervolg gaat via een barst omhoog. Bovenaan de barst kan je zowel rechts als links verder. Langs links moet je wel een mooie kleivloer opofferen dus dat hebben we maar niet gedaan, de rivier komt toch van rechts. En hop wij verder, via een uitgesleten smalle canyon blijven we stijgen. Hier is duidelijk minder water dus de hoofdrivier neemt een andere weg. Boven aan de canyon vertrekt er dan een omhooglopende geconcreteerde cheminée waarboven een mogelijk vervolg zit. Maar dat is ook voor later. Een beetje verder hervinden we de volledige rivier terug. De rivier verdwijnt er gedeeltelijk in wat gaten en spleten in de zijwand en dat deel komt dus uit boven aan het begin van de watervallen. Vanaf hier is het gedaan met het grote verval, de rivier stroomt ons tegemoet vanuit een lage gang. Dus op handen en voeten vorderen we verder. Her en der is deze gang mooi geconcreteerd en op een plek moet je al liggend door het water langsheen een prachtige stalagmiet. Dan verandert de gang weer, her en der hangen er grote lamellen in het plafond, lamellen die we liever niet zien vallen.

Wat verder hangen de lamellen tot in het water en Paul en Maurice kruipen voorzichtig verder. Ze zien de rivier voorbij de lamellen verder stromen maar hier moet eerst gewerkt worden. De rest zal dus voor een andere keer zijn. Maar we zijn alle 4 blij want we schatten toch wel zo'n 150 m bijgevonden te hebben en nog mooie en sportieve meters ook. Plus er zijn een 3-tal vervolgen die nog moeten verder onderzocht worden. Alle 4 denken we zowaar dat het mogelijk is dat er een bo-

venliggende (fossiele ?) réseau kan bestaan. De tekenen zijn er dus er zal nog heel wat onderzocht moeten worden.

We vatten de terugweg aan en de étroitures geven nu veel minder problemen, lang leve de zwaartekracht. Alhoewel in de laatste schuift een deel van mijn kindergeld toch wel in het smalste stuk zeker. Ai, dat doet zeer, maar met buikoefeningen verzet ik het nodige en schuif ik verder naar beneden.

Trou de la Chaise en zijn kleiformaties : uniek in België

Om de dag goed te eindigen besluiten we om de eerste extreme étroiture te elimineren en snel worden langs beide kanten van boven uit 2 gaten geboord. Of de andere étroitures eruit gehaald gaan worden is niet zeker, deze zijn doenbaar en geven een sportief karakter aan het stuk. Dat moet de ESB maar beslissen, alsook of het dak van de VM eruit gehaald moet worden of niet.

Op de terugweg doe ik het op het gemakse want van al dat gewring heb ik toch wat last van verzuurde en verkrampte spieren in mijn bovenbenen maar om ietsjes voor 18:00 zijn we allemaal buiten. Daar staat Alain ons op te wachten met smoskes, Hmmm, dat smaakt. Na nog een overwinningsdrink in Yvoir bollen we snel naar huis, maar niet voor we eerst een verkeerde weg zijn ingeslagen en we via Crupet naar Assesse rijden. Maar niet getreurd door dit foutje komen we zowaar in een voor ons onbekend valleitje terecht waar je her en der zelfs gaten in rotmassiefjes ziet. Dit valleitje zullen we binnenkort eens virtueel onder de loep nemen om te zien wat er hier van gekend is.

Hérault 2007

tekst & grotfoto's: Paul

Vrijdag 6 april 2007

De Biekes, met zijn drie ditmaal en zonder de hond, vertrekken een dagje eerder dan de rest. Eerst een file van een half uur voor de Kennedytunnel, daarna verloopt de 1100 km lange rit vlot, op een flater van de navigator na ter hoogte van de beruchte "Périphérique"

van Parijs. Daardoor verdoen we weer een half uur. Tegen 20 u 's avonds arriveren we op de camping van Tarassac, waar we vorig jaar ook al stonden. De tent wordt gauw rechtgezet en het zachte ruisen van de "Orb" wiegt ons gauw in slaap.

Zaterdag 7 april 2007

Terwijl de rest van de Avalonners Frankrijk doorkruist op weg naar hier, gaan wij rond de middag naar La Salle. Een groot woord voor het nietige gehuchtje (3 ruïnes en 2 huizen) waar de Spéléoclub de Beziers een ongelooflijk pittoresk huisje bezit. De zandpiste erheen (6 km) is zopas weer opgekalefaterd dus aan een stevig tempo doorkruisen we het prachtige karstlandschap. Het weer is al even prachtig.

In La Salle treffen we Michel Renda en Marie, zijn vrouw, die net als vorig jaar speciaal voor ons naar hier zijn gekomen (2 uur rijden!) en er bijna de hele week vakantie voor heeft genomen. Het weerziens is hartelijk en we middagmalen in het zonnetje. Na een uur of twee tateren en de nodige wijn hebben we de grootste moeite om ons speleopak aan te trekken en toch nog een grotje mee te pikken.

Paul & Michel bekijken wat topo's

Een kwartiertje wandelen, door een bos van steeneiken, leidt ons naar de enige resurgentie van het massief, de Source de Rautely. Hier komt het water te voorschijn van alle belangrijke grotten op het massief: de PN77, de Asperge, de Rautely. Een kleine ingang een meter of 10 boven de bron geeft uit op een schitterende galerij van gemiddeld 5 m diameter. De wanden glanzen en hebben grote stromingschubben. Mooie concreties maken de zaak compleet. Jammer genoeg is na zowat 200 meter het sprookje uit: een grote blauwe sifon verspert de weg. "Gedoken tot op -70 m", vertelt Michel.

De omgeving is onweerstaanbaar fotogeniek en ik breng mijn fotomateriaal in gereedheid. Michel heeft zijn spullen ook bij, maar had verklaard slechts één, welbepaalde foto te zullen nemen. Dat draait effe anders uit! Die ene foto worden er twintig en aangezien hij 3D foto's maakt, betekent dat telkens een hele opstelling. Bij 3D moeten beide camera's perfect horizontaal staan, dus een statief is noodzakelijk. De belichting wordt minutieus uitgekend. Ellen krijgt het duchtig op

haar heupen en na een uur besluit Annette Ellen naar buiten te escorteren. Michel en ik doen intussen rustig verder.

In de Source de Rautely

Tegen een uur of 6 's avonds is de zaak ingeblikt. We laten Michel achter in zijn huisje en gaan weer naar de camping. De andere Avalonners druppelen die avond binnen.

Zondag 8 april 2007

Weer naar La Salle voor een kuur "onthaasten" d.w.z. uitgebreid tafelen, lanterfanten en zonnebaden, want het is opnieuw zonnig en warm. Michel heeft gezelschap van een speleomakker, Paul. Pas rond 14 u trekt het gezelschap naar de Grotte de Rautely, die niet ver van de Source de Rautely ligt, die we gisteren deden. Eens de ingangspoort open is, wordt een hevige tocht voelbaar die laat veronderstellen dat deze grot haar laatste geheimen nog niet heeft prijsgegeven. De grot is een fossiel labyrint. Vaak zeer geconcretioneerd, maar ook bijzonder droog en warm. Een P40 wordt geëquipeerd en beneden komen we in grote galerijen die finaal eindigen boven een 20 m hoog balkon dat een grote zaal domineert. Indrukwekkend! Hiervoor hebben we jammer genoeg geen touw bij. De terugweg verloopt langs een geheel andere kant dan de heenweg. Veel sportief klauterwerk, een paar vaste touwen, veel concreties en dus weer veel foto's later, staan we weer buiten. Het zweet staat 10 cm hoog in onze laarzen, zelden zo een warme grot gedaan! We arriveren pas tegen 20 u op de camping terug. Grotters: Annette, Paul, Bart, Annemie, Michaëla, geleid door Michel en Paul.

Maandag 9 april 2007

Vandaag staat een sportieve grot op het programma, een recentere ontdekking nog wel. Naar het schijnt één van de mooiste ondergrondse rivieren van het departement: de Aven Basset. Een rit van een uur doorheen prachtig landschappen brengt ons tot achter de bergen van Mont Marcou, waar we vorig jaar de grot met groene aragonieten deden.

De ingang van de Basset wordt gauw gevonden, een onaantrekkelijk en modderig gat. De afdaling is vast geëquipeerd, een reeks kleine putjes, allen in dezelfde smalle kloof gevormd. Op 60 m diepte landen we een riviertje dat in een hoge galerij stroomt. Het gezelschap is vrij uitgebreid en we hergroeperen hier even. Dan gaat het resoluut stroomafwaarts. Een eerste donderend watervalletje geeft de toon aan voor de rest van de tocht. Een forse zijrivier verdubbelt het debiet. We gaan erg steil omlaag, een magnifieke reeks watervallen en stroomversnellingen die echter allen zonder touw en zonder al te nat te worden kunnen worden gedaan. De ambiance is zonder meer "Aniallaresk"! Genieten dus, en ook Tobias en Ellen volgen met veel plezier. Onderweg maak ik nog een val wanneer een greep afbreekt, gelukkig hou ik er enkel een nat pak aan over.

Ambiance in de Basset!

Op -110 m diepte komen we uit in een echte collecteur. Het debiet is nu waarachtig uitzonderlijk groot, we wenen ons bijna in de BU56. Een paar bulderende watervallen boven diepe bassins vertragen ons, maar met veel gedoe geraken we er droog voorbij. Dan volgt een serieus obstakel: een meterdiep bassin gevolgd door een zeer lage passage. Niemand voelt zich geroepen

hier door te zwemmen. Maar intussen heeft slimme Bart een klim gemaakt, een meter of tien eerder, en is zo het obstakel voorbij geraakt. We verdoen er wel een uur om de klim en de daaropvolgende afdaling te equiperen. Maar het loont de moeite, want wat verder dondert het water met verschrikkelijk lawaai en kracht een 4 m hoge schuine "tobogan" af. Mark equipeert links een looplijn en zo geraken we er allen voorbij. Zowat honderd meter verder stuiten we dan op de stroomafwaartse sifon.

Hier val je beter niet, Ellen!

Al fotograferend terug, bijzonder lastig karwei in dit inferno van wit schuimend water.

We besluiten het stroomopwaarts stuk van de collector nog te doen, want volgens de ontdekkers is dat magnifiek. En gelijk hebben ze. Maar een diep bassin, voorzien van een te laag geëquipeerde staalkabel, doet ons veel tijd verliezen en bezorgt iedereen een nat pak tot aan de nek. De kinderen hebben er veel energie verdaan en wanneer we honderd meter verder aan een woeste, 5 m hoge waterval komen, besluiten we dat het welletjes is. Mark, Bart en ik gaan nog een eind verder, in een schitterend aquatiek vervolg, terwijl Annette en Annemie met de twee benjamins terugkeren. Het uitklimmen gaat vlot, tegen 19 u komen we buiten na een tochtje van bijna 7 uur. De zon warmt ons met haar laatste stralen op. Dit was echt een magnifieke tocht.

Wanneer we naar de camping rijden, houden we nog even halte aan het uitzichtspunt Croix des Mounis, op 800m hoogte, waar we aan de overkant van de vallei een wit schuimende waterval ontwaren. Het is de resurgentie van de rivier waarin we vandaag zaten! Grotters: Annemie, Tobias, Ellen, Paul, Annette, Bart,

Paul en Mark

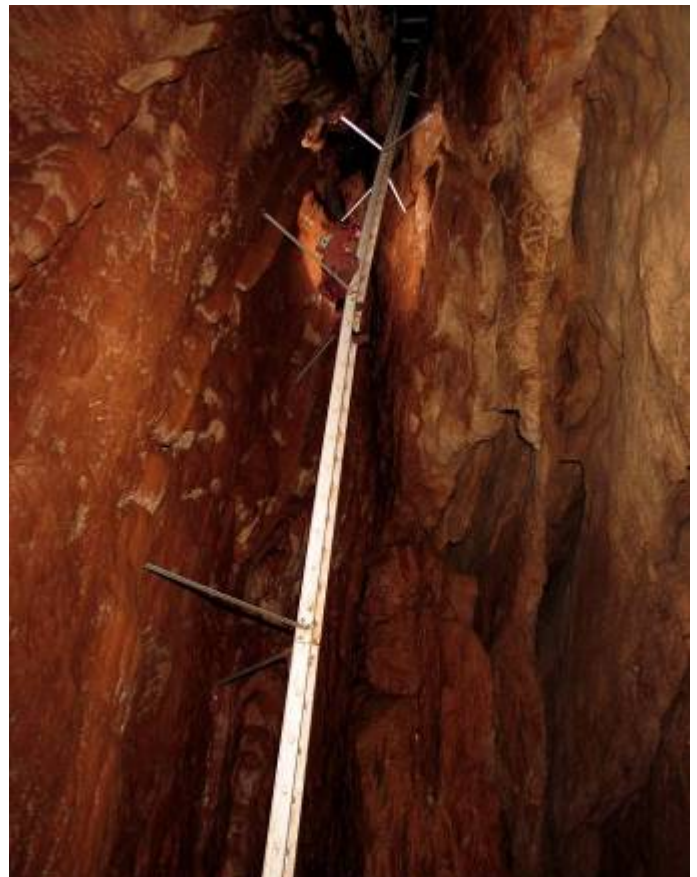
Dinsdag 10 april 2007

Het weer is iets minder, het is wat bewolkt maar nog steeds warm. Echter de aangekondigde kentering laat zich reeds wat voelen. Het is eerder een rustdag, maar er is toch een kleine grot gepland die naar het schijnt heel bijzonder is: de Aven des Perles.

Ze ligt nog een kilometer of vijf verder dan de Basset van gisteren. Onderweg stoppen we in Lamalou om worstjes te kopen in de beenhouwer. Gemakkelijker gezegd dan gedaan: Lamalou is superdruk en parking is er onbestaande. Finaal parkeren we dubbel tot de flikken ons verzoeken op te krassen.

De rit is weer prachtig, we moeten in St-Pierre de Catz zijn, dat temidden van uitgestrekte naaldwouden ligt. Om stipt 11u arriveert onze gids, Claude Bou, die ik al ken van vroeger. Het is een kwieke knar, 65 jaar oud. Hij tatert ons de oren van de kop en dat zal zo de rest van de dag doorgaan.

De grot ligt naast een kleine weide, waar we een barbecue kunnen houden. Maar eerst gaat een groepje omlaag. De grot maakt deel uit van de lijst van 18 Franse grotten die mogelijk als Unesco wereld erfgoed zullen beschermd worden. Claude is de voorbije weken druk bezig geweest. De ingang wordt voorzien van een nieuwe inox poort die er al gedeeltelijk staat. In de 18 m diepe ingangspuit werd een hi-tech ladder geplaatst, van glasvezel nog wel! We zullen de eerste bezoekers zijn die deze ladder kunnen inhuldigen!

De ladder

Dankzij de ladder staan we gauw beneden en toont trotse Claude ons de grot die zij reeds 30 jaar geleden ontdekten, maar steeds geheim hielden. We dachten

dat het om een klein grotje ging, met parels uiteraard, maar gauw blijkt dat er een heel grote zaal is die overdadig geconcretioneerd is en kan wedijveren met de mooiste stukken van een Réseau Lachambre of Orgnac. En dat alles zeer goed bewaard, alles is nog flonkerend wit. Enorme witte coulées contrasteren met okerrode rots. Alles glinstert en glanst van het overal druppelende water.

Magnifieke formatie in de Aven des Perles

Ik constateer met plezier dat de Avalon-balisage technieken ook hier zijn doorgedrongen: inox paaltjes en dunne rode touwtjes. Maar dé attractie zijn natuurlijk de parels. Overal, in alle hoeken en kanten, zijn er verzamelingen parels te bewonderen in alle kleuren, afmetingen en vormen. Er zijn plaatsen met massa's piepkleine bolletjes. Er zijn plaatsen met parels zo groot als golfballen. Er zijn worstjes, er zijn parels die zijn gevormd uit meerdere samengeklonterde parels, er zijn platte en hoekige parels. Centraal in de zaal is een vlakke zandvloer, waarin het spattende water kuiltjes heeft gemaakt. Op deze oppervlakte van zowat 5x5 m liggen er duizenden parels. Het leuke is ook dat je bijna overal kan lopen, tot zelfs op de coulées. In deze grot bestaat de modder niet uit leem, maar uit zand. Dat vlekt niet en spoelt zo weer van de druipsteen af. Nadat we ons een half uur hebben vergaapt aan deze prachtige omgeving, tovert Claude een fles champagne te voorschijn en bekertjes. Hij viert vandaag, dag op dag, zijn 50ste jaar als speleoloog. Hij deed zijn eerste grot toen hij 15 jaar was! Hij hoopt er nog 10 jaren te kunnen bijdoen en eerlijk gezegd, zou het me niet verbazen. We toasten op zo'n lange en rijke carrière. Dan gaat de eerste groep naar buiten, terwijl Annette en ik

achter blijven voor een uitgebreide fotosessie. Claude laat ons alleen, weer een blijk van vertrouwen in de Avalonners. Onze reputatie op vlak van grotbescherming is echt wel legendarisch.

We pikken geen enkele parel maar fotograferen er wel honderden. In deze grot kan je bezig blijven, maar de lege accu van het toestel besluit finaal dat het welletjes is. Ik pers er nog een laatste foto uit van de plastic ladder, waarop Claude heel fier is!

Buiten schijnt de zon, het vuurtje brandt en de komende uurtjes luieren we in de weide, genietend van knapperige braadworstjes en rode wijn. Leven als God in Frankrijk!

Tegen 16 uur nemen we afscheid van spraakwaterfall Claude.

Grotters: Herman, Michaëla, Annette, Paul, Ellen, Tobias, Annemie, Bart, Mark, onder leiding van Claude Bou.

Parel en nog eens parels

Die avond zakken Annette en ik nog af naar La Salle, waar we een stel oude bekenden ontmoeten: Françoise Lidonne en Arno, van de Parijse club APARS. Michel Renda heeft evenwel slecht nieuws: het geplande bezoek aan de Grotte de l'***** is afgelast. De eigenaar heeft op het allerlaatste moment geweigerd de sleutel te overhandigen. Michel is danig in de put. De ***** is hun mooiste ontdekking ooit: een 7 km lange complexe grot, met 4 rivieren en vooral buitensporig geconcretioneerd. Het is één van de weinige grotten met blauw aragoniet, en geen beetje: nergens anders in Frankrijk komt het zo frequent voor.

Maar de ontdekking van de grot bracht tweedracht en veel ruzie in hun club, en de eigenaar ontzegde hun een jaar of 6 geleden de toegang. Slechts het laatste jaar, ook weer in het kader van het Unesco klasse-

ment, was er weer een toenadering geweest tussen eigenaar en speleo's, en 6 maanden geleden had Michel de grot weer kunnen bezoeken. En nu was terug de belofte gekomen dat ze de grot nog eens konden doen.

Michel heeft echter zelf zijn rug serieus verzeerd en kan niet mee, dus had hij alles voorbereid voor ons: topo, wegbeschrijving. Ik sta versteld dat hij ons alleen in dit heiligdom zou laten gaan. Maar voor hem is het evident: hij vertrouwt ons volledig.

Maar nu komt die 86-jarige ouwe knar van een eigenaar hier even roet in het eten gooien! Enfin, het zij zo. Michel is bijna in tranen. En nu zal ik geen erelid van Avalon worden, moppert hij. Een paar weken geleden hadden we hierover liggen grappen: als je ons in de ***** binnen krijgt, word je erelid, had ik hem gezegd. Ik beur hem op door hem een geplastificeerd kaartje te overhandigen: **Michel Renda, Membre d'honneur du SC Avalon**. Hij is in de wolken, zichtbaar ontroerd. En hij verdient het: hij heeft de voorbije twee jaar genoeg voor ons gedaan. De man woont hier op twee uur rijden vandaan en neemt speciaal voor ons een week vakantie.

Ons erelid, Michel Renda (foto: Mich)

Als alternatief zullen we morgen de Vent d'Ange gaan doen, denk ik. Maar die grot is niet zo geschikt voor Annemie, Ellen of Tobias, dus telefoneer ik naar de camping en leg aan Mark uit dat de ***** niet door gaat en dat het in de plaats daarvan een sportieve trip in de Vent d'Ange wordt. Vertrek om 9u. Ik vraag hem de anderen op de hoogte te brengen.

We houden Michel nog tot een uur of 11 gezelschap en zoeken dan de camping op.

Woensdag 11 april 2007

Om 8 u is iedereen paraat voor de ***** , behalve Mark die nog prinsheerlijk ligt te ronken. Niemand weet van iets. Ik vervloek mezelf dat ik me weer heb laten vangen, dit was toch voorspelbaar. Enfin, nadat de vroege opstaanders verbaasd de verandering van plannen hebben gehoord, en al dan niet terug in hun bed zijn gekropen, wordt de ploeg herleid tot slechts 4 man: Paul, Mark, Bart, Michaëla. Het is zwaar bewolkt en het ziet er regenachtig uit.

De rit naar de Vent d'Ange (Aude) duurt ellendig lang. Traag tempo vanwege vermeende wagenziekte bij sommigen, wegenwerken en grote spannende omwe-

gen over bospistes, en eens ter plaatse zoeken we nog een half uur de grot of beter de juiste piste. Tegen de middag staan we aan de ingang van de grot waarin Annette en ik vorig jaar, op uitnodiging van Stocche, een fantastische première konden meedoen.

Het ingangdeel van de grot is nu een formaliteit geworden, Stocche en Co hebben er een autostrade van gemaakt. Binnen de 10 minuten hebben we dat blokkenstort doorkruist en staan we bovenaan de grote zaal. Vele scotchlites wijzen de weg. Het gaat steil omlaag, en rond -60 ontmoetten we reeds magnifieke aragonietformaties. Rond -90 geeft een klein putje toegang tot het riviertje dat in een zeer mooi geconcretioneerde meander zijn weg omlaag zoekt. Volgen maar en genieten. Na een mooie P15 (de diepste van de grot!) komen we op -180 m aan de afslag waar we vorig jaar onze ontdekkingstocht begonnen. De gevaarlijke overstap is nu voorzien van een looplijn. Alle mooie hoekjes zijn correct met dunne touwtjes afgebakend (methode Avalon!). We dalen alsmaar verder af, in een oogverblindend decor. Hebben wij dat echt allemaal ontdekt, vorig jaar? Ik toon mijn kameraden de "baguettes de gour", die met duizenden opeengepakt, op ooghoogte hangen. Het schouwspel zorgt voor de nodige kreten van bewondering, inderdaad dit is echt uniek.

In de Vent d'Ange

Verder maar, tot we stilaan de concreties achter ons laten en in de zanderige grote galerijen komen. Dan staan we boven de trémie, het blokkenstort waarin we vorig jaar van de allereerste poging door geraakten: 50 m zak je door dit labyrint! Dit keer moeten we niet zoeken, er zijn vele wegmarkeringen. Aankomst in de rivier op -330m, amper 2,5 u na ons vertrek. De rivier

stroomt in een hoge galerij, soms wel 20 m hoog. Hier draaiden Annette en ik vorig jaar terug, bijna geeneerd vanwege zoveel gratis première. Dit keer volgen we de rivier tot aan de stroomafwaartse sifon, zowat 400 m verder. Een nat pak onderweg, in een lage passage, wordt er met plezier bijgenomen. De sifon, op -345 m, is een hopeloos smal geval, in de schist gevormd.

We nemen ook nog een kijkje in de stroomopwaartse kant van de rivier, maar daar worden we al heel snel door een sifon gestopt.

Terug naar buiten maar, met halfweg een welverdiende eetpauze. De weg omhoog is heel steil en het is slopend warm. Gelukkig kunnen we hier en daar onze drinkbussen bijvullen.

Buiten rond 18u, de zon is weer van de partij. Het was een fijne en sportieve tocht, in één van de gemakkelijkste en mooiste -300's die ik ken.

Mark racet ditmaal in een uur en een kwartier terug naar de camping, een tijd die niet gauw verbeterd zal worden.

Grotters: Michaëla, Paul, Bart, Mark

Donderdag 12 april 2007

Het slechte weer is nu duidelijk gearriveerd. Zwaar bewolkt maar voorlopig blijft de regen gelukkig uit. Annette en ik doen inkopen in Bedarieux, want vanavond gaan we een feestje bouwen in La Salle.

Na het middageten gaan we naar La Salle, om nog een grotje mee te pikken. Michel kan amper lopen van de rugpijn en gaat ons enkel naar de ingang van de Grotte de l'Ascension brengen, we mogen ze alleen doen. Hij vertrouwt ons weer volledig. Een rit van 15 minuten over een heel mulle zandpiste, steil omlaag dan nog, brengt ons ter plaatse. Ik maak me de bedenking dat we hier niet meer gaan op geraken wanneer de regen doorzet, maar Michel legt uit dat we ook kunnen rondrijden.

De grot werd door hen ontdekt zonder één steen te moeten verleggen. Ze werd vrijwel direct afgesloten en zo goed als niet bezocht. Michel zegde: ik denk je er van zal genieten, en gelijk had hij! De grotters van dienst zijn de Biekies, Annemie en Bart.

Eens voorbij de poort staan we al onder een vreemd geconcreteerd dak met honderden witte tieten. Wat verder komen we in een grote zaal, zeker 20 m lang waarvan het plafond uitermate grillig uitgesleten is. Een plafondlapias, maar dan extreem diep uitgespoeld, tot wel 1m50 diep! Nooit eerder gezien...

Beneden in de zaal kabbelt een kristalheldere beek. We volgen ze in een magnifieke meanderende gang. De rots is spierwit, en duizenden kleine stromingschubbetjes op de wanden zorgen voor mooie effecten. Na een meter of 30 is rondom ons alles geconcreteerd. We trekken onze laarzen uit en klimmen een meter of 4 omhoog, waar we een supergeconcreteerde zaal kunnen bewonderen. Een gigantische okerrode coulée domineert haar. Op de flonkerende vloer liggen enorme grotparels, sommige wel 4 cm in diameter.

Na dit mooie intermezzo volgen we de rivier verder. Mooie concreties, marmewitte rots. Finaal wordt alles wat te smal. Annette en ik blijven fotograferend achter; de rest keert terug. We hebben amper 5 foto's gemaakt wanneer Mark, Herman en vooral Menno eraan komen.

Voor de kleine pagadder is het een hele belevenis; zijn eerste grot! Het water wordt duidelijk interessanter gevonden dan de mooie druipstenen.

Een speleootje in wording?

De foto's nemen veel tijd in beslag, en wanneer Annette en ik buitenkomen is het al na zessen, zijn al de anderen al verdwenen en regent het pijpenstelen. Dat betekent dat de zandpiste nu een modderboel is en ik wil niet het risico lopen mijn avond te vergallen door erin vast te rijden. Rondrijden over Olargues dan maar, langs kleine weggetjes en tegen een rotvaart. In La Salle aangekomen, beginnen we direct met de voorbereiding van onze schranspartij van vanavond. Schuimwijn en aperitiefhapjes komen op tafel, de open haard wordt roodgloeiend gestookt en gauw liggen de kippenpootjes en worstjes te sudderen. Het wordt weer een "Grande Bouffe" in regel, overgoten met geestrijk vocht dat Michel kwistig om zich heen bedient.

Intussen plent de regen buiten onafgebroken neer. We hadden geen betere avond kunnen kiezen om hier in deze gezellige gite door te brengen. Tegen middernacht nemen we afscheid van onze Franse vrienden. We hervinden een verzopen camping en de nacht wordt onrustig, vanwege de onafgebroken neergutsende regen en het gestaag toenemen van het geluidsvolume van de Orb, die langzaam maar zeker in supercruet komt.

Vrijdag 13 april 2007

Vrijdag de 13de belooft weinig goeds. Mark zijn tent, of beter alles wat erin ligt, is de nacht niet droog doorgelopen. Hij pakt in en trekt met Menno huiswaarts, naar

mama en broertje Levi toe.

De die-hards gaan grotten, regen of niet: Bart, Anemie en Herman gaan naar de Grotte de Trayolle in Usclat. In deze plezante en wat ingewikkelde grot is een menselijk skelet te zien dat in de calciëte ingebed is. Echter, gauw blijkt dat ook in deze grot het water van overal omlaag komt en dat de eerste grote zaal vol staat met metersdiep water. Om het skelet te zien moet je grotduiker zijn vandaag. Ook de doorgang naar de volgende grote zaal blijkt problematisch. Het trio zal dus later eens revanche moeten komen nemen.

De Biekies, die al elke dag zijn gaan grotten sedert hun aankomst, hadden vandaag een wandeldag gepland. En regen of niet: dat gaat door! Een mooie trip, een hoogtoer bijna met een eerste col van 700 m en een tweede van 1000 m hoogte. Echter, nadat de lange klim over oeroude weggetjes ons tot op hoogte van die eerste col heeft gebracht, staat het water zowat in mijn onderbroek. De regen plent al urenlang neer en daar kan geen regenkledij tegenop. Nergens vinden we een droge plek om onze boterhammetjes op te eten. De wandeling wordt ingekort en we arriveren in de loop van de middag totaal verzopen aan de auto terug. Jammer maar ook daar zullen we revanche op moeten nemen!

Terug op de camping is er niet veel anders te beleven dan in de tent naar het ritme van de regen te luisteren. En zeggen dat het in België zomerweer is!

Zaterdag 14 april 2007

Na nog een nacht regen mogen we vanmorgen niet klagen: het miezert. Het volledige Avalonkamp kraamt op en rijdt huiswaarts. Ter hoogte van Parijs, rond 18u 's avonds, is de temperatuur buiten nog steeds 25°, en dat was zeker het dubbele van ons stekje in "het Zuiden van Frankrijk"!

